

Роки-дороги подружжя Шаповалових

Наша розповідь – про чудову сім'ю ветеранів-залізничників Олександри Костянтинівни і Івана Дмитровича Шаповалових. А нагодою для нарису стали їхні ювілеї: 30 вересня Іван Дмитрович відсвяткував своє 75-річчя, із гарною ювілейною датою 25 листопада вітатимуть і Олександру Костянтинівну. А їхньому спільному подружньому життю саме в цей час – 6 листопада – виповниться 52 роки. Та про все по черзі...

Іван Дмитрович народився 1935 року на Харківщині, у сім'ї залізничників. Його батько, Дмитро Іванович, працював головним кондуктором у Дніпропетровському відділенні колишньої Сталінської залізниці. Маленькому Івану було неповних 6 років, коли почалася війна. Вже на другий день батька мобілізували на фронт. Мати, Марія Григорівна, з п'ятьма неповнолітніми дітьми змушена була виїхати до міста Кизляр, що в сучасному Дагестані. Щоб прогодувати діток, мати працювала в колгоспі, старші сестри 14-річна Галина і 12-річна Надія працювали на очистці русла річки Терек. Незважаючи на жакливу війну, держава дбала про освіту дітей – у 1942 році Іван пішов у 1-й клас. У Кизлярі мати з дітьми пробули до вересня 1947-го.

Іван Дмитрович згадує ці роки як голодні, холодні, а ще в цей час він захворів маллярією. Та, незважаючи на все, доля була милосердною до їхньої сім'ї.

Батько, Дмитро Іванович, пройшов усю війну – був чотири рази поранений та тричі контужений, на грудях його ще під час війни було 8 бойових нагород. Він брав участь у найзапекліших боях під час штурму Кенігсбергу, взяття Берліна, але у столиці Німеччини війна для нього не скінчилась. Їхній окремий експлуатаційний залізничний полк перекинули з Берліна на Далекий Схід – звільнити Південний Сахалін від японської окупації.

Лише в 1947 році батька демобілізували і його, як досвідченого фахівця й учасника звільнення від загарбників міста Ковель, скерували на станцію Ковель. Сюди він і перевіз із Кизляра свою сім'ю.

Вилікувавшись від маллярії, Іван Шаповалов продовжив навчання в Ковельській середній школі №3. У 1951 році, після закінчення 7-ми класів, Іван, як і належить сину залізничника, вступив до Львівського технікуму залізничного транспорту, який успішно закінчив і був

скерований на роботу черговим по станції Канськ-Єнісейський Красноярської залізниці. Звіди 19-річним юнаком Іван пішов служити на Тихоокеанський флот у Совгавань. Завдяки тому, що хлопець ще з технікуму знав азбуку Морзе, на службі він невдовзі став старшиною радіопеленгатора. Три роки минули швидко. Іван Дмитрович ніколи не шкодував про цей період у житті, а й досі вважає його великою школою досвіду спілкування та виконавської дисципліни.

Після звільнення в запас Іван Дмитрович повернувся в Ковель. Ковельське відділення Львівської залізниці скерувало його спочатку черговим по станції Черкаси-Волинські, а після одруження із залізничницею Олександрою Костянтинівною молоде подружжя скерувало на роботу черговими по станції Гнідава.

До речі, дружба Олександри й Івана тривала ще з шкільних років. Олександра писала листи Івану в Красноярський край, на Далекий Схід. У той же час сама вступила до Брестського технікуму залізничного транспорту, і після його закінчення почала роботу черговою по станції Кузідеєво Томської залізниці. Тож і вона сповна пізнала "кочового" життя залізничників у ті далекі часи. Однак ні відстані, ні час не стали на заваді Олександрі та Івану. Справжнє кохання долає всі перешкоди! Нещодавно в житті подружжя Шаповалових відбулася ще одна дуже важлива і урочиста подія. Будь-яка спроба узяти церковний шлюб у радянські часи не заохочувалася, а з точки зору вимог партійної чи комсомольської дисципліни навіть каралася. Але краще пізніше, ніж ніколи. Тож

Іван Дмитрович і Олександра Костянтинівна вирішили стати подружжям перед Богом на свій п'ятдесятирічний ювілей із дня весілля (на фото праворуч).

У січні 1960 року в молодій сім'ї народився первісток, їхня гордість – син Ігор, який згодом став капітаном II-го рангу військово-морського флоту. Цього року він відсвяткував свій перший ювілей – 50-річчя. Батьки почувалися по-справжньому щасливими, маючи нагоду привітати свого сина в доброму здоров'ї.

У квітні 1960-го Івана Дмитровича призначили начальником станції Антонівка. Через місяць його за сумісництвом призначили ще й начальником вузькоколійної залізниці Антонівка – Локниця.

У "Львівському залізничнику" у 2008 році розповідалося про те, що ця вузькоколійка експлуатується з 1964р., але Іван Дмитрович стверджує, що ця залізниця була прийнята від Сарненського ліспромгоспу ще у грудні 1953 року, і він був її першим начальником. Незважаючи на значне навантаження, Іван Дмитрович успішно справлявся з обов'язками на двох посадах, за що неодноразово заохочувався керівництвом Рівненського відділення та управління Львівської залізниці.

У травні 1962 року в Шаповалових народилась друга дитина – дочка Олена. Через п'ять років, у квітні 1965-го, Івана Дмитровича перевели на посаду начальника станції Кременець. На цій посаді він пропрацював майже 18 років, у Кременці виросли їхні діти.

Незважаючи на складнощі роботи, особливо вантажних перевезень із обслуговуван-

ня Кременецького цукрового заводу, який був на той час промисловим гігантом у своїй галузі, Іван Дмитрович вважає цей період своєї трудової біографії великою школою професійного зростання.

Після Кременця, у грудні 1982 року, його призначили на посаду головного інженера станції Ковель. З часом Івана Дмитровича перевели на посаду ревізора руху Рівненського відділення, де він пропрацював до виходу на пенсію – у березні 1999-го із загальним трудовим стажем 48 років.

Отак, підтримуючи одне одного у труднощах і родинних radoщах, подружжя Шаповалових виростило двох дітей, а зараз беруть участь у вихованні чотирьох внуків та двох правнуків.

Сім'я Шаповалових тепло згадує своїх побратимів-залізничників у Ковелі, Гнідаві, Антонівці, Кременці і готова почути їхні привітання на телефонний номер 067-369-08-18.

Гідна праця та гідне життя за Вашими плечима, шановні Іване Дмитровичу та Олександро Костянтинівно! Щиро вітаємо Вас із ювілеями. Здоров'я та довголіття Вам, дорогі ветерани-залізничники!

Юрій ВАВРИСЮК

На фото (ліворуч): Іван Дмитрович Шаповалов у формі молодшого лейтенанта залізничних військ (1955 р.), саме до цього року таке військове звання присвоювалося випускникам технікуму залізничного транспорту

Іркутськ-Тернопіль: життєві колії Василя Задунайчука

Колішній машиніст локомотивного депо Тернопіль Василь Задунайчук пропрацював у депо 25 років, вийшовши на пенсію уже в далекому 1984-му. Упродовж життя йому довелось набувати трудового досвіду на різних роботах, у т.ч. і на залізницях колишнього СРСР. Дивлячись на повного енергійного 81-річного Василя Степановича Задунайчука, важко повірити, що доля неодноразово і дуже серйозно випробувала цього чоловіка. Та почуття гумору, легка вдача і неконфліктний характер допомагали йому долати всілякі труднощі, що випадали на його життєвому шляху.

Служба в армії закинула Василя Задунайчука до далекого Сибіру. Після демобілізації він вирішив там залишитися і пішов працювати на Східно-Сибірську залізницю – на станцію Нижнеудинськ Іркутської області. Спочатку працював кондуктором, згодом – старшим кондуктором, головним кондуктором, потім перевівся на вугільний склад вантажником, одночасно навчався на курсах на помічника машиніста. Отак працював у Росії з 1947 по 1949 роки. Та перспектив отримати житло не було, тож за порадою товаришів, які на той час працювали на під-

приємствах Кривого Рогу, вирушив у ці краї шукати кращої долі. З роботою там справді не було проблем, а з отриманням житла, тим паче на залізниці, теж було непросто. Куди ж піти працювати в шахтарському краї, як не в шахту?! Досвідченим шахтарем Василь Задунайчук усе ж не став лише тому, що став професійним залізничником. Якось його дружина, яку він зустрів у Сибіру, прочитала оголошення, що Криворізькому гірничо-збагачувальному комбінату потрібні складачі поїздів, адже це підприємство мало 300 кілометрів під'їзних колій, 50 тепловозів,

якими відправляли руду в різні кінці СРСР. Василь Степанович влаштувався туди на роботу, до того ж йому пообіцяли незабаром надати житло. Робота складача поїздів не з легких, невдовзі перейшов на посаду помічника машиніста. Працював в основному на

маневрових роботах, перевозючи продукцію гірничо-збагачувального комбінату. Обіцяну квартиру родина Задунайчуків отримала, та через погіршення стану здоров'я дружини Василю Степановичу довелось подумати про обмін трикімнатної квартири у Кривому Розі на житло в інших областях України. Оскільки дружина теж була родом із Західної України, то подружжя вирішило повернутися в рідні краї. Відтоді Василь Задунайчук мандрував у пошуках роботи по підприємствах Львівської залізниці, заодно й шукаючи вигідні варіанти обміну квартири. Врешті вдалося зробити обмін, щоправда, не надто вигідний – трикімнатну квартиру в Кривому Розі обміняли на двокімнатну в Золочеві, що на Львівщині. У паровозному (нині локомотивному) депо Тернопіль машиніста Задунайчука взяли на роботу з радістю, адже депо на той час потребувало добрих спеціалістів. Хоча з того часу минуло вже 50 років, та Василь Степанович добре пам'ятає тодішнього начальника депо Олександра Певчих, головного інженера Михайла Шевчука, своїх наставників – заступника начальника депо з експлуатації Володимира Вовченка, машиніста-інструктора Павла Луданіка.

(Закінчення на 7 стор.)